

3. Körlevél:

Mikor megtapasztaltam Isten kegyelmét közlről

„Mindenre van eröm Krisztusban, aki megerősít engem.”

Fil. 4:13

November 29. reggele egy igazán hideg, fagyos reggel volt. A napunk korán indult, mert tudtuk, hogy fagyott az éjjel és a busz kint maradt, így le kell kaparnunk az ablakot, hogy biztonságosan eljussunk Bad Liebenzellbe az első óránkra a Bibliaiskolában. Gyorsan megreggeliztünk, bepakoltuk az összes felszerelést, amire csak szükségünk lehet a Korinthusi levél tanulmányozásához, majd elbicikliztünk a buszhoz. Allan hamarabb indult, hogy jégtelenítse a busz ablakait. Így már elindulhattunk.

Mint mindig Mélanie vezetett, én mellette ültem, a fiúk pedig mögöttünk. Mint mindig, most is ballra, azaz Bad Liebenzell felé akartunk felhajtani a főútra. Mint mindig Mélanie körbe nézett és elindult. De most balról jött egy másik autó...

A piros kocsi vezetője még el tudta rántani a kormányt, így csak a busz orrába ment bele kb. nyolcvannal. Emlékszem még sikítottam Mélanienak, mikor láttam az autót, aztán repültünk a másik irányba, végül a légszák ütött ki.

Mikor magamhoz tértem és még csukva volt a szemem, azt hittem, csak álom volt, de jobban fájt, hogy csak álom legyen. Kinyitottam a szemem, nem kaptam levegőt, levegőért kapkodva sikítottam. Ekkor már biztos volt, hogy eltörött a szegycsontom. Mikor végre kaptam levegőt, felmértem a helyzetet és elmondtam egy gyors imát. A fiúk már kiszálltak az autóból. Allan odajött hozzám, kinyitotta az ajtót, megkérdezte, jól vagyok-e. Persze nem voltam jól, de már kaptam levegőt és Sebastian pont akkor esett össze majdnem, szóval azt mondtam megvagyok és segítsen Sebastiannak. Mélanie eszméletlen volt, már valaki szólongatta. Elmondtam kik is vagyunk s ekkor hallottam, hogy már hívták a mentőt.

Eszembe jutott, hogy Steffent a vezetőnket is értesíteni kell, mert ő is sokat tudna segíteni. Megpróbáltam kiszállni, de nem ment, valójában már ülni sem tudtam, mert fájt. Mikor a légszák leengedett láttam, hogy az egyik térdemen kilyukadt a nadrág és vérzik, de a legijesztőbb az volt, hogy amióta kinyitottam a szemem, folyamatosan egyre kevesebbet láttam, egyre homályosabb lett minden. Hozzám is jöttek emberek, megkértem őket, hogy hívják fel Steffent, mert én nem látom a neveket, egy ember el is vitte a mobilom, később egy másik hozta vissza. Közben láttam, hogy Steffen már megérkezett és aggódva rohagált fel s alá. Nem tudtam ülni és a fájdalom egyre nagyobb lett, így elkezdtem magam kézzel kinyomni, hogy ne terhelődjön annyi súly a medencémre, viszont így a törött szegycsontom terheltem. Még így is jobb volt...

Mélanie egyszer picit magához tért, felemelte a fejét és nyögött egyet, majd megint elvesztettük. Véres volt a kormány és mind nagyon féltünk, hogy meg fog

halni. Mikor nem kérdezgettek, csak imádkozni tudtam... nem is volt igazi imádság csak annyit tudtam mondani: Ments meg Uram minket! Segíts!

Majd egyszer csak már nem láttam többet. Ekkor becsuktam a szemem, pár másodperc múlva kinyitottam és minden újra tiszta volt. Láttam, hogy a fiúk lefeküdtek a földre és épp jött egy mentőautó.

Szinte sosem találkozunk magyarokkal, de akkor odajött hozzám egy férfi és kiderült, hogy magyar. Beszélgettünk, segített elmondani az orvosoknak, hol vannak fájdalmaim és értesítette később szüleimet és elmondta, mi van a többiekkel. Ő volt az angyalom, később még érdeklődött utánam, de nem láttam többet. Isten mellém adta, hogy ott az autóban egy kis erőt és kitartást adjon a magyar szó.

Nagyon hideg volt. A rendőrök a helyszínt fotózták. A tűzoltók levágták az ajtókat, és jött egy helikopter. 5 orvos ugrált Mélanie körül folyamatosan, azon tanakodtak, hogyan tudják kiszedni az összetört autóból.

Nehéz volt magam tartani már a fájdalomtól és a kezemet alig éreztem a hidegtől. A fiúkat le is takarták fóliával, ami bent tartja a meleget. Nem tudtam mi van velük, ez volt a legrosszabb. Mélanieról legalább tudtam, hogy még lélegzik. Az angyalom és Steffen is azt mondta, én nézek ki legjobban.

Majd jött egy orvos, felvette megint az adataim és hívott erős embereket, meg hoztak egy mindenttudó mentős ágyat. Négy erős férfi tartotta, nekem meg át kellett másznom erre a hordágyra. Fájdalmas menet volt, de ki kellett szállnom, hogy Mélaniet is ki tudják szedni. És már gurultunk is a mentőautóhoz. A többiek még ott maradtak.

A mentőben felvágták a kedvenc pulcsim mindkét karját, negyedik próbálkozásra vénát is találtak, kaptam infúziót és rákötöttek a gépekre, amik nézték az életfunkcióim. Ezután stabilizálták a derekam egy övvel, ami egyben tartotta amíg utaztunk. Már párnácskát is kaptam a térdem alá, mert nem tudtam kinyújtani a lábam, és jól be is takargattak, amikor jött a sokk. Fáztam és nagyon remegtem. Bár próbáltam kontrollálni, nem ment. Kaptam valami nagyon erős szert, ami szinte azonnal hatott: a remegés elállt. Kicsit bele is szédültem.

Közben elindultunk. A fejem felett volt egy ablak, ahol nézhettem az eget. Mire odaértünk kezdett a drog hatása elmúlni, megint fáztam. Kihúztak a mentőből, betoltak az első terembe a kórházban, ahol már vagy 20 ember várt. Azt hittem azért vannak olyan sokan, mert tanulók is vannak, de később kiderült egy se volt az. A mentős orvos elmondta, mit tudnak eddig rólam, az ottani orvos mondott pár szót, majd mind nekem estek.

Közben valaki mindig jött és beszélt hozzám, vagy nyugtatgatott, hogy most már minden jó lesz, vagy magyarázta mi történik, mit csinálnak, vagy kérdezgetett a balesetről, az adataimat megint felvették. Mikor magamnál voltam, nézelődtem. Kaptam egy nagyon vicces takarót ami olyan volt, mint egy zsák, amibe meleg levegőt fújtak, így nem fáztam többet.

Majd jött a röntgen. Áttoltak a szomszéd terembe, ahol egy nagyon vicces gép várt. Olyan volt, mint egy gyűrű, amivel végig nézték az egész testem. Lehet mivel sokat forgattam a fejem, kaptam egy nyakörvet, ami egyenesben tartja azt. Nagyon nem örültem neki, de ekkor már egyre kevesebbszer voltam ébren. Majd megkaptam a kontraszt anyagot, ami égetett volt. Majd kimenetek és mikrofonba mondták, mikor kell levegőt vennem és bent tartani. Nem tudom, hogy mindent megcsináltam - e, mert gyakran bealudtam, de egy idő után visszajöttek és áttoltak a másik szobába. Akkor már kevesebben voltak, mondtak egy pár szót, bár nem sok konkrétum volt még. Fél 2 lehetett mikor kaptam egy saját szobát. Gépre kötöttek, annyi fájdalomcsillapítót kaptam, hogy csak aludtam.

Mikor felkeltem, imádkoztam, hálát adtam, hogy élek, de legfőképp könyörögtem a többiekét, különösen Mélanieért. Énekeltem... Így erőt kaptam és áldottam Istent. Majd újra legyűrtek a gyógyszerek és elaludtam. Majd mikor megint felébredtem újra énekelni kezdtem.

Egyszer bejött az orvos, hogy elmondja mit találtak és mi lesz most. Kiderült, hogy eltörött a keresztcsontom és 3-4 mm-re eltávolodott, eltörött a szegcsontom, megnyomódott a tüdőm, de a térdeimben nem törött semmi. Valószínűsítette, hogy megoperálnak pár napon belül és kapok egy csavart a medencémbe. Minden ijesztő hír ellenére mosolyogtam, mikor megláttam, hogy az orvos neve Engeleiter, azaz angyal-létra. Tudtam, hogy Isten vigyáz rám és jó kezekbe helyezett.

Legnagyobb meglepetésemre, egyszer csak valaki helyesen mondta a nevemet. Gyöngyi Lutz keresett, mert a nővérke a szomszéd szobába küldte. Ő volt az első látogatóm, beragyogta a napom, mikor imádkoztunk. Elmondhattam, mi történt velem, hogy mi volt az orvossal. De sajnos ő még semmit nem tudott a többiekről. Este bejött Steffen, egyből megkérdeztem, hogy vannak. Allan már aznap hazamehetett és Sebastiannak sem voltak nagyobb problémái, így végül ő másnap, Mélanie pedig az azt következő nap ment haza. Hozzám minden nap jött valaki látogatóba, beszélgettünk, imádkoztunk.

A műtét előtt alá kellett írnom egy pár papírt, hogy tudomásul vettem a dolgokat, így elmagyarázták, hol a törés, hova mennek a csavarok, és hogy milyen komplikációk lehetnek. Mit is mondjak, ez nagyon megnyugtató volt... Nagyon féltem, de az aznapi ige a 3. zsoltár volt „De te, Uram, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem.” És ezen keresztül Isten erőt és bátorságot adott nekem életem első operációja előtt.

Én voltam az első, akit aznap műtöttek, így szinte amint felkeltem el is altattak. A műtős orvos kedves volt, kérdezősködött, honnan jövök, hogy mondják magyarul a „hogyan vagy”-okat. Aztán persze számolnom kellett volna, nem tudtam milyen nyelven és títól visszafelé, vagy fordítva. Körülbelül 4 órával később ébredtem és egész nap kába voltam. Jöttek hozzám látogatók, de nem tudtam ébren maradni és beszélgetni, ami nagyon rosszul esett.

Másnap arra ébredtem, hogy hihetetlen hányingerem van és nem sokra rá hánytam is, ami természetesen hihetetlen fájdalommal járt. Egy kedves hölgy feküdt mellettem a szobában és mikor látta, hogy milyen rosszul vagyok, elkezdett biztatni, zsoltárokat mondott és támogatott. Tudom, hogy Isten adta ezt az idős hölgyet mellém. Korábban folyton panaszkodott, hogy ő már öreg és meg is halhat. De később közösen olvastunk Bibliát és az utolsó nap még imádkoztunk is. Reményt kaptunk egymástól és valamilyen szinten sorstársat.

Az operáció miatt még egy hétig kellett a kórházban maradnom. Ez idő alatt szépen felépültem, egyre többet tudtam ülni, majd eljött a napja, hogy fel kellett állnom. A tornász bácsi volt az első, aki nem magázott, viszont ő is belátta, hogy nem lesz egyszerű mankóval járnom, mivel a szegycsontom is eltörött. Azért mégis csak megpróbáltuk. Amilyen fájdalmas volt, olyan csodálatos érzés volt újra felállni. Még az a pár lépés az ágyam mellett is hihetetlennek tűnt majdnem egy hét fekvés után.

Az advent valamilyen szinten így kimaradt az életemből, azaz nem készítettem karácsonyi díszítést a házba, nem készült el az adventi koszorú. De vasárnap megnéztem az istentiszteletet a tv-ben, mikor már tudtam rendesen ülni, olvastam a Bibliám és itt sokkal több időm volt ezekre a dolgokra, a látogatóimnak elmeséltem, hogyan óvott meg Isten, dicsőítettem az Urat a legnehezebb pillanatokban és ő megerősített, a nővérek is kérdezték, miért is vagyok Németországban és egyszerűen Isten ott volt velem minden nap. Mintha ő maga ült volna minden nap az ágyam szélén.

Az utolsó kórházi napom reggelén kiütések jelentek meg az arcomon és a karomon, de hazaengedtek. Jó volt egy napot otthon lenni. Másnap reggelre viszont feldagadt az arcom és kezem és kiütéses voltam mindenhol. Vissza kellett mennem a kórházba, ahol egy kis várakozás után visszaküldtek az osztályra, ahonnan tegnap elengedtek, mivel allergiás reakciót váltott ki az egyik gyógyszer, amit kaptam. Az összes nővérke meglepődött, mikor újra láttak, már aki felismerte, eltorzult fejemet. Leállították minden gyógyszerem, kaptam valamit allergia ellen és már csak várni kellett, mire kiürül a szervezetemből a káros anyag. Ez még 5 napot jelentett. A hölgy, aki mellett korábban feküdtem addigra már

hazakerült, tényleg csak nekem volt ott akkor. A szobák és a nővérek nem változtak. A látogatók ritkábban jöttek. Odakerült egy új orvos és már egyedül is járkáltam. A kiütések viszkettek, égettek, alig tudtam aludni. Egyszerűen szörnyű volt újra ott lenni. Szüleim ezekben a napokban látogattak meg. Sokat beszélgettünk és jó volt őket látni. Fénysugarak voltak a napjaimra, mert mikor ott voltak, nem kellett a bajaimra gondolni.

Az utolsó nap Dr. Engeleiter volt viziten és ő mondta, hogy nem tartana már bent, hiszen nem lát kiütést és én is haza akarok már menni, így kiengedett. Viszont nem kaptam új gyógyszereket, csak a trombózis elleni injekciót cserélték ki. Ez azt jelenti, hogy fájdalomcsillapító nélkül léteztem. Ami a csoda benne, hogy nem volt gond a fájdalomcsillapító hiánya, nem voltak olyan nagy fájdalmaim.

Az első otthon töltött héten nem volt sok dolgom, csak gyerek programot kellett összeállítani a szilveszteri táborra és elindultak a fizioterápiák. Utána pedig jött a karácsony.

Csak ekkor éreztem igazán, hogy kiesett 2 hét az életemből, azaz máris itt a karácsony. Karácsonykor egy munkatársunk családjához voltunk meghívva itt a közelben. Végre mehettem templomba. Már nagyon vártam, jó volt újra ígét hallani. A család is nagyon kedves volt, együtt díszítettük a fát és még az utolsó ajándékok csomagolásánál is segíthettem. Mivel mankóval közlekedek, mindenhol megkérdezték, mi történt és újra és újra elmondhattam, Isten hogyan mentett meg minket. Közben pedig gyorsan gyógyuljatok, már nem szenvedés a lépcsőzés, egyedül be tudok szállni magasabb autókba is.

December utolsó hetében elkezdődött a szilveszteri családi tábor. Elméletileg nem kellene dolgoznom, de a csapatra ráfért a segítség és mesélni még így is tudok. Szóval az első két nap áhítatát megtartottam, persze a játékokat más csinálta a gyerekekkel, de így is szuper volt. Nem tudtam teljesen ott lenni, mert terápiára kellett mennem, viszont a gyerekek nagyon kedvesek voltak és imádkoztak értem is. Itt is folyton kérdeznek a mankó miatt, de ez csak újabb lehetőséget jelent a bizonyágtételre.

Egyik nap felajánlottuk a gyerekeknek, hogy játszhatnak sorversenyt csokiért, vagy színezhettek és elmondom nekik a baleset történetét, mert már nagyon kíváncsiak voltak. A leghiperaktívabb kisfiú maradt ott színezni, hogy halja a történetet. Allan háromszor is megkérdezte, hogy biztos-e a döntése, mert annyira hihetetlen volt, de valóban érdekelte a történetem. Kiderült, hogy a tini-klub, amit a szomszéd városkában tartunk, élő imaközösséggé formálódott a baleset után, mert nagyon sokat imádkoztak értünk és többen is elkezdtek hangosan imádkozni.

Isten kezén fog és vezet a csodák közt, minden nap új erőt ad, amire szükségem is van, mert nap végére kellően elfáradok. De minden nap megújít és új lehetőségeket, meglepetéseket ad elém. Például elég, ha egy kedves sofőrrel találkozok, aki segít és még az ajtót is kinyitja nekem, vagy az ahogyan a csapat gondoskodik rólam, ahogy mindenben segítenek, kreatív ötletekkel próbálják könnyíteni az életem, mint a székből eszkábált tolószék, vagy a műanyag láda a tusolóban. Érdekes, hogy miközben a legrosszabb dolgokat tapasztalom meg, Isten annál több jót mutat meg a körülöttem lévő világból.

„Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened!
Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.”
Ézs. 41:10

Imakérések:

- [A gyors gyógyulásért](#)
- [A fájdalmak csökkenéséért](#)
- [Hála a mindennapi csodákért](#)
- [Hála a szilveszteri táborért](#)

Kérlek, ha támogatni szeretnél, az utaláskor add meg a neved, hogy későbbiekben személyesen is megköszönhessem.

Banki kapcsolat (Forint):
Sándor Kincső
10103881-52364700-01004008

Bankverbindung (Euro):
Liebenzeller Mission gemeinnützige GmbH
Sparkasse Pforzheim Calw
BLZ 666 500 85; Konto-Nr. 33 00 234
IBAN: DE27 6665 0085 0003 3002 34
Spendencode: IMP 5337-2060